

Aar, jeg har været Minister, at færdes meget ovre paa Teatret; jeg har haft meget at gøre der, ogsaa udenfor Teater-aftnerne, og har derfor haft Lejlighed til at se, hvordan det gaar, hvordan de 3 Kunstarter virker sammen, og det er min fulde Overbevisning, at der bliver ikke Arbejdsfred og Arbejdsro, saa længe de tre Kunstarter er sammen der; det bliver uheldigt ogsaa paa den Maade, at det bliver meget bekosteligt, og de 3 Kunstarter vil ikke paavirke hinanden i nogen god Retning. Det er den ene Ting. Den anden Ting er, at den nuværende Scene, som jo da maatte omdannes til en Operascene — for man kunde ikke lade den blive, som den er, hvilket var ønsket af det største Mindretal i det andet høje Ting —, vilde ikke være god som Operascene, maaske ikke saa meget for selve Scenens Vedkommende — den kunde nok blive god —, men Tilskuerpladsen eller rettere sagt: Tilhørerpladsen, da der her tænkes paa Operaen, vilde blive ubrugelig efter moderne Forhold. Og hvorfor? Fordi den er alt for lille. De Herrer ved, at der Gang efter Gang i Rigsdagen baade i dette og i det andet høje Ting er krævet, at man skal gøre Operaen til en folkelig Opera. Hvad menes nu med en folkelig Opera? Der menes en Opera, hvor den store og brede Befolkning kan komme og faa den Kunstnydelse, som Operaen er. Men dette er umuligt med en Tilhørerplads, der ikke rummer mere end 1400—1600 Pladser, som vort nuværende kongelige Teater. Ja, det er jo ikke umuligt. Hvis Staten vilde gaa op til de Bidrag, som det vilde kræve, kunde man naturligvis gøre Adgangen til alle eller en Del Pladser fuldstændig gratis, men det vilde jo blive et meget højt Bidrag, der da skulde ydes fra Statens Side, og jeg tror ikke, at ærede Medlemmer, der tager sobert og fornuftigt paa Tingene, vil kunne tænke at gaa med dertil. Det, der skulde gøre det muligt at faa en folkelig Opera, vilde være, at man indrettede en Opera, som de moderne Operaer er, hvor man har op til 2400—2500 Pladser. Hvis man kan faa det, vil det forstaas, at da det ikke koster mere at spille for disse 2400—2500, end det koster at spille for de 1400, vil det blive saa meget lettere at kunne have en hel Del billige Pladser for det brede Lag. Det er altsaa den anden Grund til, at jeg mener, at vi maa have Operaen og Balletten-væk fra det nuværende Teater.

Nu vil ærede Medlemmer maaske

sige: Ja, men det er heller ikke nogen god Skuespilscene. Men efter de Planer, der er fremsatte vedrørende Ombygningen af Scenen, vil der jo ske visse Ændringer, som efter kyndiges Udsagn — jeg kan ikke selv bedømme Sagen —, ogsaa Skuespilleres Udsagn, skulde kunne gøre Scenen brugelig og god som Skuespilscene. Helt god vil den selvfølgelig aldrig kunne blive paa Grund af de 4 høje Etager, som gør, at de, der sidder i de øverste Etager, naturligvis altid vil komme til at se Skuespillet i et lidt andet Plan, end det er heldigt, men da det vel ikke kan ventes af ærede Medlemmer, at jeg skulde komme med et Forslag om at bygge et helt nyt Skuespilhus, bliver det alligevel det, som det nuværende Teater lettest og bedst og ogsaa mest besparende kan anvendes til, og det vil sikkert blive en brugbar og god Skuespilscene.

Med Hensyn til det finansielle, som min Kollega Finansministeren har omtalt, skal jeg ikke sige meget. Jeg skal blot i Anledning af, at det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Helge Kjeldskov) fremhævede, at vi fra Statsgældsdirektøren havde faaet en Redegørelse, der anbefalede Præmieobligationssystemet, sige, at det kan jeg ikke se. Dersom man gennemlæser Statsgældsdirektørens Udtalelser, kan man maaske finde, at Statsgældsdirektøren synes, det er en god Maade, men hvis man læser den sobert og ser, hvordan det er gaaet i Norge og Sverige, vil man opdage, at selv om det er lykkedes godt i det ene Land, var det en fuldstændig mislykket Historie i det andet, og jeg er enig med min Kollega i, at der er al Sandsynlighed for, at saaledes som Forholdene er herhjemme i Øjeblikket, vil noget saadant blive endnu mere mislykket her i Danmark.

Jeg skal bekræfte, hvad det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) sagde om Lønforhøjelsen. Maa jeg dog sige, at der siden 1914, da Krigen begyndte, er ydet Teatrets Tjenestemænd — de er jo ikke Statstjenestemænd — Dyrtidstillæg og 25 pCts Lønforhøjelse paa samme Maade som Statstjenestemændene. Dersom man tager dette i Betragtning, andrager Lønforhøjelsen ikke mere end 700 000—800 000 Kr., som jeg sagde forleden i min Fremsættelsestale. Naar der siges, at Lønforhøjelsen udgør 1 275 000 Kr., maa jeg nævne, at dette er Lønforhøjelsen set i Forhold til Lønningerne, som de var inden Krigen. Men gør man nu det Tankeeksperiment, at Teatret i